

לעילוי נשמת

אאמו"ר הגאון רבי דב בן רבי זלמן זללה"ה

נלב"ע כב שבט תשפ"ד

אמי מורתי הצדקנית מרת שיינא בת רבי ישראל שלום ע"ה

נלב"ע יד סיון תשע"א

פרשת ואתחנן - נחמו תשפ"ה
שנה ט"ו

גליון תר"ח - 608

דברי ישר

לקוטים, מוסרים ופרפראות בפשט ובדרש
בפרשת השבוע ובעניניא דיומא

בהוצאת מכון דברי ישר

בִּינַת יִשְׂרָאֵל

ומכאן נלמוד התעוררות גדול בקיום המצוות, וכאן נוכל להתבונן במעלות המצוות ובכוחם ובשכרם העצום כאשר יעשה אותן האדם על השלימות.

ואפשר שנאמר כי לזה רמזו חז"ל במדרש שאמרו גדרים לה. פסל לך שמות לה, א, הפסולת שלך, משם נתעשר משה.

באו לומר כי מן המצוות שהן קלות בעיני האדם משם נתעשר משה, כלומר שעלה להשגה גדולה כי הוא העושר האמיתי ואין צריך לומר באותן המצוות שהן עיקר התורה ויסוד האמונה.

לימוד התורה הראוי - בעיון

אָז יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר

הִירְדֵן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ ה, מא

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ה, מח

הנצי"ב בהעמק דבר מבאר קשר הכתובים וענין הבדלת הערים, כי משה באותה העת היה עסוק ללמד את ישראל חק ומשפט דהיינו תורת העיון להוציא הלכות חדשות למעשה, ומכיון שכך, עשה פעולה שבזה ימצאו חפץ בתורת העיון.

מה היא תורת העיון?

יש לימוד הלכה שהוא למעשה כעת, ויש לימוד הלכה שהוא בצורת עיון.

לימוד התורה בעיון היינו שהנלמד עדיין לא בא למעשה, אבל לומדים את הענין קודם שיבוא המעשה לידנו ולימוד זה הוא היותר ראוי כי על ידי כך בטוח שלא תצא שגגה בהלכה יותר ממה שילמדוה כשיבא הדבר למעשה.

על כן כשלימד דרך זו, הבדיל הערים ועסק בהלכות ערי מקלט, ללמד שזו הדרך הראויה ללימוד ההלכה בעיון קודם שתבא למעשה.

[ובהרחב דבר מביא כי ירמיה היה מוכיח את בני דורו על כך שלא למדו ההלכה טרם שתגיע להם למעשה].

וזה קשר הכתובים אָז יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר הִירְדֵן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ - וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, על ידי הבדלת הערים לימודם, כי כך לומדים את התורה.

מתי היתה הבדלת הערים

אָז יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר

הִירְדֵן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ ה, מא

נחלקו רבי אברהם אבן עזרא והרמב"ן מתי היתה ההבדלה הזאת, לדעת הראב"ע ביום שהבדיל בערים אספם לומר להם את דברי הברית [המתחילים בפרק ה, א].

וקשה על דבריו מדוע עשה זאת אז, על כן הרמב"ן מבאר כי היה זה בהמשך למה שאסף את כל ישראל לבאר להם התורה [תחילת פרשת דברים] ואמר בפניהם תוכחותיו במה שעשו והאזהרות על ע"ז ועל יחוד השם והשלים להם שישמרו חוקיו ומצותיו למען ייטב להם, אז אמר במעמד לפניהם עתה נקיים המצוה אשר צונו השם, ותהיינה בצר במדבר ורמות בגלעד וגולן בבשן, ערי מקלט לנוס שמה כל רוצח בשגגה ואע"פ שאינן קולטות עד שיבדלו אותם שבארץ כנען, אמר מצוה שבאה לידינו נקיים אותה למען ייטב לנו.

טעמים להבדלת הערים בעת הזאת

אָז יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר

הִירְדֵן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ ה, מא

הרמב"ן שהובא לעיל ביאר כי ההבדלה היתה לאחר שהתחיל לבאר להם התורה והוכיח להם תוכחותיו. הספורנו מבאר שעשה זאת כעת אחר שסיים ההקדמה לבאור התורה, להראות לישראל מה נכבד ענין שמירת המצוה שהקפיד לקיים קצת מצות עשה.

הלקח הנלמד מהבדלת הערים על ידי משה

אָז יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר

הִירְדֵן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ ה, מא

פירש"י נתן לב להיות חרד לדבר שיבדילם. ואף על פי שאינם קולטות עד שיבדלו אותן שבארץ כנען, אמר: מצוה שאיפשר לקיים אקיימנה מכות י.

והוסיף על דבריו ברבנו בחיי דבר נפלא מאד וזה מלשונו: ואף על פי שידע משה שלא יהיו ערים אלו קולטות עד שיבדלו שלש בארץ כנען מכל מקום רצה להשתדל אפילו בחצי מצוה כדי להוסיף אותה על שאר מצוותיו וצדקותיו אשר עשה.

התורה היא המקלט

אֲזַי יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר
הִירְדֵּן מִזְרַחָה שְׁמֶשׁ ה, מא
וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ה, מח

וזה מלשון הרב חיד"א בפני דוד – אפשר לרמוז
שסמך וזאת התורה לערי מקלט לומר שהתורה יש לה
דין ערי מקלט, כשם שהבורח לערי מקלט אינו יכול
לצאת משם, כן הת"ח אינו יכול לפרוש מן התורה.
וכשם שכשיושב בערי מקלט, רודפו אינו יכול לו,
כן התורה העוסק בה, רודפו דהוא היצה"ר אין יכול
לו.

וגם כל זמן שקורא בתורה אין מלאך המות יכול לו
וכמו שמצינו בדוד המלך ע"ה שבת ל: ורבה בר נחמני
ב"מ פו. כשם שאין גואל הדם יכול להמיתו בעיר
מקלטו.

וכשם שבערי מקלט אם מכבדין אותו צריך לומר
רוצה אני, כן אם מכבדין אותו שיודע שתי מסכתות
צריך לומר שאינו יודע אלא אחת כמו שאמרו
בירושלמי שביעית פ"י ה"ג.

אין התורה מגינה על השונאה

אֲזַי יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר
הִירְדֵּן מִזְרַחָה שְׁמֶשׁ ה, מא
וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ה, מח

כתב החתן סופר, משה רבינו חשש שלאחר תוכחותיו
אולי יאמרו ישראל כי קשה עליהם לקבל עול גדול
כזה, ומכיון שכן בנקל עלול האדם לחטוא וליפול
ברשתו של היצה"ר באופן שאין מציל, לכן אמר להם
– דעו כי גם אם חטא האדם, לא מיד הוא נידון
ושאין תרופה למכתו, אלא כמו שהכנתי לכם ערי
מקלט לנוס שמה רוצח, כן ממש יש ערי מקלט
לחוטא לנוס שמה ולחיות, ועיר המקלט הזה היא
התורה הקדושה, וכל זמן שנאחז בה ניצול מעונש
וזכות התורה תולה לו עד שישוב בתשובה שלימה.
וזה השייכות של הבדלת הערים לאמרו וזאת
התורה, לומר שהערים והתורה פעולה אחת להם.

אבל בתנאי אחד, כמו שההורג נפש בשגגה אם הוא
שונא להנהרג אין העיר מקלט מגינה עליו, כך התורה
מגינה על החוטא רק אם לא שונא את התורה, אבל אם
ח"ו הוא שונא להתורה – לא עליו נאמר תורה מגנא
ומצלא אלא רק למי שאינו שונאה.

להתחיל, להיטיב לך ואם לא אז לאחריו

וּשְׁמַרְתָּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אֲנִי מֵצַוְךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וּלְבִנְיֶיךָ
אַחֲרָיֶךָ וּלְמַעַן תֹּאחֲרֶיךָ יָמִים עַל הָאָדָמָה
אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ כָּל הַיָּמִים.
אֲזַי יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר הִירְדֵּן
מִזְרַחָה שְׁמֶשׁ ה, מ-מא
וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל ה, מח

הכלי יקר מחבר בין הפסוק המצווה על שמירת
החוקים והמצוות שעל ידי זה ייטב לשומר ולבניו
לפסוק של הבדלת הערים על ידי משה ולפסוק
המתחיל בסוף ענין ההבדלה – וזאת התורה אשר שם
משה לפני בני ישראל ומבאר כי סמיכותם אינה רק
בתורת 'סמוכים' אלא דבר אחד הוא.

מצינו, אומר הכלי יקר, שהאדם מתחיל במצוה
אע"פ שאינה יכולה לבא לידי גמר על ידו, אבל
מכל מקום מצוה שבאה לידו חייב לקיימה מכות י.
וכמו שמצינו בדוד שאמר לשלמה בנו וְהָיָה בְּעֵינֵי
הַכִּינּוֹתִי לְבֵית ה' זָהָב וגו' דברי הימים א כב יד, אע"פ
שידע שהוא אינו יכול לגמור המצוה כי לא הורשה
לבנות הבית, מ"מ התחיל במצוה אע"פ שידע באמת
שלא תהיה במלואה וטובה כי אם ע"י בנו.

דרך משל איש זקן הנוטע אילן לאתרוג של מצוה
אע"פ שהוא יודע באמת שלא יוכל לבא לידי מצוה
זו מ"מ בנוי יכולין לבא לידי קיומה, וכן ענינים
רבים נמצאו על זה האופן.

ועל זה נאמר בפסוק הקודם וּשְׁמַרְתָּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת
מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מֵצַוְךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וּלְבִנְיֶיךָ
אַחֲרָיֶךָ, רצה לומר שאם תבא לידך איזו מצוה
תקיימה היום לאלתר אע"פ שאין טובה נגמר ונראה
לאלתר כי אם בזמן שבניך אחריך יגמרו המצוה,
מ"מ תעשה המצוה היום לאלתר בין שייטב לך –
שבידך לגומרה, בין שייטב ולבניך אחריך – כי אין
בידך לגומרה.

ועל זה נאמר אֲזַי יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים – אע"פ
שאינו קולטות עד שיבדלו אותן ג' בארץ מ"מ אמר
משה מצוה שבאה לידי אקיימנה.

וזהו לשון אֲזַי – כשלימד את ישראל ענין זה בפסוק
הקודם, מיד עשה הוא הלכה למעשה בכיוצא בו כדי
שממנו יראו וכן יעשו בכל התורה ומצותיה, וע"ז
נאמר וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שיעשו כיוצא בזה בכל מצות התורה.

דברי ישרים

פרשת השבוע לצעירי העאן

גליון תנ"ט 459

בהוצאת מכון דברי יושר

פרשת ואֶתֶחֱנוּן - נַחֲמוּ תַשֹּׁפִי"ה

במה בפַּרְשֵׁיה

תמצית דברי הפרשה
בשילוב פירושים ודרושים

ילדים יקרים וחביבים!

תחלתה של פרשת השבוע היא המשך של דברי התוכחה שמזכיר משה הרועה הנאמן את עם ישראל טרם יכנסו המה לארץ, והוא יפטר מן העולם ויקבר בעבר הירדן המזרחי ולא יזכה להכנס לארץ.

משה אומר לבני ישראל שהוא התחנון והתפלל לפני ה' חמש מאות וחמש עשרה תפלות כהגימטריא של "ואֶתֶחֱנוּן", כדי שתתבטל ממנו הגזרה והוא יזכה להכנס עם עם ישראל לארץ ולראותה, אך תפלתו לא נענתה ולא זכה להכנס לארץ בגלל החטא שגרמו עם ישראל כשרבו על המים אחרי פטירת מרים הנביאה.

אלו היה משה מוסיף עוד תפלה אחת, היה נענה.

אבל השם יתברך מנע ממנו מלהתפלל תפלה זו כדי שלעתיד לבוא משה רבינו יעלה אתו ויכניס לארץ את מתי מדבר שלא זכו לתקון חטאם שהיה יכול להיות מתקן אילו היה משה מדבר אל הסלע ולא מכה אותו במי מריבה.

מכך שמנע השם יתברך ממשה מלהתפלל תפלה נוספת למדו חז"ל לדורות שבאשר מתנגשת צרה על כל אחד ואחד מישראל הוא צריך להתפלל אל ה' ולבקש ממנו להעביר את הצרה, כי התפלות נענות, רק צריך להתפלל כל עוד הדבר מתאפשר ואין אנו יודעים מתי התפלה ואיזו תפלה בדיוק תועיל ותוציאו מהצרה.

אף על פי שלא נענתה תפלתו להכנס בגופו לארץ, אבל השם קבל את תפלתו לראות את הארץ, והשם מצוה אותו לעלות אל ראש הפסגה ולראות את כל הארץ בעיניו, ועל ידי זה זכו ישראל שהארץ נכבשה לפנייהם בקלות.

נקרא על כך שמשה רבינו מזכיר להם את ישיבתם בגיא מול בית פעור, ושם חטאו בני ישראל ונצמדו לעבודה זרה של בעל פעור, ואף על פי שהם חטאו, להם הקדוש ברוך הוא מחל והם נכנסים לארץ, אבל על חטאו של משה במי מריבה, השם לא מחל, ומכאן נלמד את הפח הגדול שיש לצבור כשהוא שב בתשובה, ואפילו שהחטא היה חמור מאד, השם סלח ומחל להם.

נלמד על מצוות לא תוסיפו ולא תגרעו, אסור להוסיף על מצוות התורה או לגרע מהן, ואפילו אם נראה בעינינו שיותר טוב לשנות והשנוי יוסיף קדשה ותורה, מזהירה אותנו התורה, שאין אנו רשאים לעשות כן, וכאשר עושים כן, לא רק שלא מחזקים את התורה ומצוותיה, אלא מגיעים לידי כך שעוקרים את התורה עד כדי כפירה בהשם חס ושלום.

נקרא את דברי משה המחדד ומשמיע לנו את יכלת קרבתנו להשם בכל עת ובכל רגע, ואת הגדלה והחכמה שלהם זוכים כאשר לומדים את התורה ומקימים את מצוותיה, ושוב מזהיר משה את בני ישראל לבל ילכו לטעות אחרי עבודה זרה גם כאשר המטרה נראית כביכול כדי להתקרב אל השם.

תַּחֲמִיצִית עֲנִינִי הַפְּרָשָׁה בְּשִׁלּוֹב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים

נִלְמַד עַל כֵּךְ שְׁצָרִיךְ אָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל לְהִתְנַהֵּג בְּכָל דְּבָר לִפְנֵים מִשׁוֹנֶת הַדִּין וְלֹא לְדַקְדָּק עִם הַזִּילֹת לִפְרָטֵי פְּרָטִים, וְלִהְיוֹת וְתָרוּן.

נִקְרָא אֶת שְׁאֵלֶת הַבֵּן הַחֹכֵם עַל מִצְוֹת הַפֶּסַח וְהַתְּשׁוּבָה הַמְּלַמֶּדֶת אֶת הַמְּטָרָה שֶׁלִּשְׁמָהּ הוֹצִיאָנוּ הַשֵּׁם מִמִּצְרַיִם – לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם וּלְקַיֵּם מִצְוֹתָיו וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָתוֹ כְּדֵי שְׁנַחֲיָה חַיִּים אֲמִתִּיִּים.

בְּסִיּוּם הַפְּרָשָׁה מִזְהִירֵם מִשֶּׂה שְׁלֹא לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֱמוּנוֹת שֶׁבָּאֲרָץ כְּדֵי שְׁלֹא נִלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם, וְלִזְכֹּר שְׁמִי שֶׁהֵשֵׁם בָּחַר בּוֹ מִכָּל הָעַמִּים וְקָרְבוֹ אֵלָיו, אִין לֹא צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָעַמִּים הַפְּחוּתִים, וְאִפִּילוֹ שְׁאֵנְחָנוּ מַעֲשִׂים בְּכַמּוֹת, אֲבָל הַשֵּׁם בָּחַר בָּנוּ בְּתַנְאֵי שְׁנִשְׁמַר תּוֹרָתוֹ וּמִצְוֹתָיו.

הַפְּרָשָׁה מְסַתֵּימֶת בִּידִיעָה חֲשׁוּבָה שְׁצָרִיךְ לְהֶאֱמִין בָּהּ וּלְחִיּוֹת לָפִיָּה, וְלִזְכֹּר שֶׁאֵף עַל פִּי שֶׁלִּפְעָמִים נִרְאֶה שְׂדוּקָא לְשׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת קֶשֶׁה, וְלַעֲמָתָם אֵלּוֹ שְׁאִינֵם כּוֹ, חִיֵּיהֶם קָלִים, אִין הַדְּבָר כֵּךְ בְּאֵמֶת אֵלֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר בְּנֶאֱמָנוֹת אֶת הַשְּׂכָר לְאוֹהֲבָיו וּלְשׁוּמְרֵי מִצְוֹתָיו, וְלַעֲמָתָם לְשְׁאִינֵם כּוֹ, הוּא מְשַׁלֵּם מִיד אֶת שְׂכָרָם עַל מַעֲשֵׂים טוֹבִים שֶׁעָשׂוּ כְּדֵי לְהַאֲבִידֵם מִן הָעוֹלָם הַבָּא, וְכֹאֲשֶׁר נִזְכָּר זֹאת גִּדַּע שֶׁהַחִי עַל פִּי הַתּוֹרָה, הַיּוֹם – מְקִימָהּ, וְלַעֲתִיד לְבֹא יִקְבֹּל שְׂכָרָהּ – הַשְּׂכָר הָאֲמִתִּי שְׁאִינֵנוּ כָּלָה לְעוֹלָם.

שֶׁבֶת פְּרִשֶׁת וְאַתְחַנֵּן נִקְרָאת גַּם בְּשֵׁם "שֶׁבֶת נַחֲמוּ" עַל שֵׁם הַהִפְטָרָה שֶׁל פְּרִשְׁתָּנוּ הַפּוֹתַחַת אֶת שְׁבַע שִׁבְתוֹת הַנְּחֻמָּה שֶׁמִּתְחִילוֹת מִהַשֶּׁבֶת שֶׁלְאַחֵר תִּשְׁעָה בָּאֵב עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה וּבְכָל שְׁבוּעַ הַנְּחֻמָּה עוֹלָה בְּדִרְגָּה עַד לְשִׁיאָהּ בַּשֶּׁבֶת הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל הַשָּׁנָה.

שֶׁבֶת שְׁלוֹ' וּמִבְרָךְ!

נִקְרָא אֶת דְּבָרֵי הָאֲזָהָרָה שֶׁמִּזְהִיר מִשֶּׂה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִהַשְׁקִיעָה בְּחַיִּים חוֹמְרִיִּים בָּאֲרָץ יִשְׂרָאֵל, עַד כְּדֵי עֲזִיבַת הַשֵּׁם וְתוֹרָתוֹ, וְאִם חָס וְשָׁלוֹם יַעֲשׂוּ כֵךְ, עֲנִשָּׁם יִהְיֶה שֶׁהֵם יִגְלוּ מִהָאֲרָץ, כְּמוֹ שְׁאֵכֵן קָרָה בְּסוּפּוֹ שֶׁל דְּבָר שֶׁלְאַחֵר שְׁמוֹנָה מֵאוֹת חֲמִשִּׁים שָׁנִים מִכְּנִיסָתָם לָאֲרָץ כְּמַעֲט כְּמוֹ הַגִּימְטְרִיא שֶׁל "וְנוֹשַׁנְתֶּם", גָּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶרֶב בֵּית רַאשׁוֹן. (הַשֵּׁם בְּרַחֲמָיו מִנַּע שְׁלֹא יִגִּיעוּ לְגִימְטְרִיא שֶׁל וְנוֹשַׁנְתֶּם כְּדֵי שְׁנִזְכָּה לְשׁוּב אַחֲרֵי הַגְּלוּת).

לְאַחֵר שְׁסִים לְהוֹכִיחָם, מִבְּדִיל מִשֶּׂה שֶׁלֹּשׁ עָרֵי מִקְלָט בְּעֶבֶר הִירְדוֹ, הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ שֶׁמִּשֶּׂה מִזְדַּרְז לַעֲשׂוֹת זֹאת אֵף עַל פִּי שֶׁהָעָרִים יִשְׁמָשׁוּ כְּעָרֵי מִקְלָט רַק לְאַחֵר שֶׁיִּבְדִּילוּ אֶת שֶׁלֹּשׁ הָעָרִים שֶׁמַּעֲבָר לִירְדֵן הַמַּעֲרָבִי, וּבְכֵךְ אֵנוּ לְמַדִּים עַל הַכָּלָל שֶׁל "מִצְוָה הַבָּאָה לִידֶךְ אֶל תַּחֲמִיצָנָהּ".

כְּאִמּוֹר, דְּבָרֵי הַתּוֹכָחָה מְסַתֵּימִים, וּמַעֲלִית הַ"רְבִיעִי" מִתְחִיל הַחֶלֶק הַנִּקְרָא "מִשְׁנֵה תּוֹרָה", וּבּוֹ חוֹזֵר מִשֶּׂה עַל הַמִּצְוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ מִמַּעֲמַד הַר סִינַי וְעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת וְרֹב הַמִּצְוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ בַּתּוֹרָה.

נִקְרָא אֶת עִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת אֲשֶׁר מְשַׁלְּמוֹת אֶת הַנֶּאֱמָר בְּעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת שֶׁבְּפִרְשֶׁת יִתְרוֹ וּבִיחֹד הֵם חֲרוּטִים עַל שְׁנֵי לוחֹת אֲבָנִים.

נִקְרָא עַל כֵּךְ שְׁאִין דֵּי בִידִיעַת הַדְּבָרִים וְהַתּוֹרָה, אֵלֹא צָרִיךְ גַּם לְהֶאֱמִין בִּיחֹדוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא, וּבְפְרָשָׁה נִקְרָא אֶת הַפְּרָשָׁה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, אֲשֶׁר אֵנוּ אוֹמְרִים פְּעָמִים בְּאַהֲבָה בְּכָל יוֹם וּמוֹכְנִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשָׁנוּ וְכָל אֲשֶׁר לָנוּ בְּאַהֲבַת הַשֵּׁם.

לְאַחֵר פְּרִשֶׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֶׁב מִשֶּׂה לְהַזְהִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִהַשְׁקִיעָה בְּחַיִּים הַחוֹמְרִיִּים עַד כְּדֵי כֵךְ שְׁנִתֵּן לְהַגִּיעַ מִזֶּה לְשִׁכְחַת הַשֵּׁם חָס וְשָׁלוֹם, וְלַעֲבֹד עֲבוֹדָה זָרָה.